

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

15.9.2010

B7-0523/2010

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniem Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie europejskiej strategii na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych

**Jan Olbrycht, Jean-Pierre Audy, Danuta Maria Hübner, Maurice Ponga,
Nuno Teixeira, Marie-Thérèse Sanchez-Schmid**
w imieniu grupy politycznej PPE

B7-0523/2010

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie europejskiej strategii na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych

Parlament Europejski,

- uwzględniając Tytuł XII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art.174,
- uwzględniając rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych na lata 2007-2013,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 września 2003 r. w sprawie regionów z trudnościami strukturalnymi (wysp, regionów górskich, regionów o małej gęstości zaludnienia) w kontekście polityki spójności oraz ich perspektyw instytucjonalnych,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 7 lipca 2005 r. na temat korekty wytycznych w sprawie regionalnej pomocy publicznej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie wysp oraz ograniczeń naturalnych i gospodarczych w kontekście polityki regionalnej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. w sprawie Zielonej księgi na temat spójności terytorialnej: „Przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę”,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt.: „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE” (SEC(2008)2868),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji nr 02/2009 pt.: „Regiony o szczególnych cechach geograficznych”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie Zielonej księgi na temat spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie szóstego sprawozdania z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. zatytułowany „Polityka spójności: Sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013 (SEC(2010)360),

¹ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że zasada spójności terytorialnej została wprowadzona do rozporządzeń w sprawie funduszy strukturalnych na lata 2007-2013 i stanowi jedno z kluczowych dążeń Unii Europejskiej zawartych w Traktacie z Lizbony, a jej celem jest zapewnienie harmonijnego rozwoju poprzez zmniejszenie rozbieżności między regionami i usunięcie przeszkód stojących na drodze do rozwoju związanych między innymi z niekorzystnymi warunkami przyrodniczymi i geograficznymi,
 - B. mając na uwadze, że ważne jest określenie wpływu postanowień Traktatu z Lizbony na status regionów wymagających podjęcia szczególnych środków w ramach polityki regionalnej,
 - C. mając na uwadze, że w myśl art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej szczególną uwagę należy poświęcić regionom, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, takim jak najbardziej na północ wysunięte regiony o bardzo niskiej gęstości zaludnienia oraz regiony wyspiarskie, transgraniczne i górskie,
 - D. mając na uwadze, że regiony górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione są narażone na szczególne wyzwania wynikające ze zmian demograficznych, utrudnionego dostępu, zmian klimatu, zjawisk migracyjnych, dostaw energii i integracji regionalnej,
1. wyraża zadowolenie z ustanowienia spójności terytorialnej nowym celem Unii oraz z nowego art. 174; uważa, że postanowienia art. 174 powinny przekładać się na szczegółowe strategie rozwoju i konkretne środki służące przezwyciężeniu niekorzystnych warunków i wykorzystaniu potencjału tych regionów;
 2. wyraża zadowolenie z dokumentów roboczych Komisji poświęconych regionom o szczególnych cechach geograficznych; uważa jednak, że regiony górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione stanowią jednolite grupy regionów i zasługują na odrębne programy rozwoju regionalnego; podkreśla, że te grupy regionów łączą ważne wspólne cechy, które odróżniają je od innych regionów; w tym kontekście podkreśla również sytuację małych wyspiarskich państw członkowskich usytuowanych na obrzeżach Unii;
 3. uważa, że PKB musi pozostać głównym kryterium określającym kwalifikowalność do otrzymania wsparcia w ramach polityki regionalnej; nawołuje jednak Komisję i państwa członkowskie do opracowania bardziej adekwatnych i odzwierciedlających podział terytorialny wskaźników statystycznych w celu uzyskania pełniejszego obrazu poziomu rozwoju tych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania; podkreśla, że wskaźniki inne niż PKB (populacja ogółem, stopa zatrudnienia i bezrobocia, poziom wykształcenia, gęstość zaludnienia) mogą być już wykorzystywane w państwach członkowskich przy podziale przyznanych im funduszy pomiędzy regiony, z uwzględnieniem cech charakterystycznych dla każdego z regionów;
 4. nawołuje do wprowadzenia szczegółowych europejskich zintegrowanych i elastycznych ram politycznych – oraz wynikających z nich aspektów prawnych i finansowych – na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów o słabym zaludnieniu, w oparciu o ich wspólne

cechy, ale również z uwzględnieniem różnych sytuacji i przy poszanowaniu zasady proporcjonalności; jest zdania, że polityka spójności powinna zajmować się sytuacją wysp nie tylko za pośrednictwem polityki regionalnej, ale również poprzez wykorzystanie innych polityk UE, które mają znaczący wpływ terytorialny na rozwój tych regionów; uważa, że ramy europejskiej polityki na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych mogą mieć tak pożądaną wartość dodaną w postaci przewyciężenia stałych utrudnień, z jakimi borykają się te regiony, oraz dostosowania modelu rozwoju poprzez wykorzystanie ich atutów;

5. nawołuje państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do odegrania ważnej roli w strategiach rozwoju na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych, ponieważ, by poprowadzić te regiony właściwą drogą trwałego rozwoju, uwzględniającą inne ważne sektory danego regionu, wymagane jest podejście pionowe oznaczające zaangażowanie i wkład organów administracyjnych na wszystkich szczeblach, przy poszanowaniu zasady pomocniczości; podkreśla, że potencjał tych regionów, posiadających często duże zasoby naturalne, może wpłynąć korzystnie na osiągnięcie celów, zwłaszcza w dziedzinie polityki energetycznej, rozwoju i badań naukowych, które zostały ustanowione w strategii UE2020;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by regiony górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione mogły nadal korzystać ze szczególnych postanowień, między innymi w ramach nowych perspektyw finansowych i w następnym okresie programowania;
7. podkreśla, że cel rozwoju gospodarczego i społecznego tych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania może zostać osiągnięty jedynie poprzez całościowe i skuteczne sformułowanie konkretnych programów i działań UE dostosowanych do poszczególnych regionów i służących wprowadzeniu dostosowań strukturalnych w tych regionach, aby sprawić, że staną się one bardziej konkurencyjne i lepiej przygotowane do sprostania istniejącym wyzwaniom, a także poprzez całościową i skuteczną koordynację i wdrażanie czterech funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności i innych instrumentów finansowych, takich jak instrumenty stosowane przez Europejski Bank Inwestycyjny;
8. z zadowoleniem przyjmuje Europejskie Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EGTC) jako instrument mający na celu przewyciężenie przeszkód utrudniających współpracę terytorialną; zachęca regiony górskie, wyspy i regiony słabo zaludnione do wykorzystania EGTC do zarządzania współfinansowanymi przez UE projektami współpracy terytorialnej z innymi regionami jako sposobu zbliżenia ich do otaczających je obszarów gospodarczych;
9. zachęca państwa członkowskie do wykorzystania w pełni instrumentów europejskiej polityki sąsiedztwa w regionach górskich, na obszarach słabo zaludnionych i wyspach, aby czerpać korzyści z ponadgranicznej dostępności zasobów;
10. wzywa do zrezygnowania z kryteriów związanych z odległością (150 km) przy klasyfikowaniu wysp jako regionów granicznych kwalifikujących się do finansowania z programów współpracy transgranicznej w ramach celu współpracy terytorialnej polityki spójności lub w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa; uważa, że gdyby zaistniała

konieczność ustalenia pewnego limitu, właściwszym działaniem dla regionów wyspiarskich byłoby zastosowanie warunku transgraniczności obszaru w basenie morskim;

11. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządów państw członkowskich, władzom regionalnym i lokalnym oraz partnerom gospodarczym i społecznym.